

24-07-2022

De zieke vrouw en het dochtertje van Jäirus

Lukas 8, vers 40 t/m 56

Hoe zou dat nu verder zijn gegaan hè? Ik bedoel: met die vrouw die na twaalf jaar mocht genezen en met dat dochtertje van Jäirus? In Lukas 8 lezen wij een heel verhaal over hen, een bijzonder indrukwekkende geschiedenis waarin zulke grote dingen gebeuren, maar misschien dat dit alles in werkelijkheid maar een paar uur is geweest. Nog geen halve dag. Maar een paar uur die alles voor hen heeft veranderd. Ik vraag mij dan af: hoe zou het verder zijn gegaan met het dochtertje en met deze vrouw? Zouden zij elkaar – ze leefden mogelijk in dezelfde stad, misschien maar een paar straten bij elkaar vandaan – zouden zij elkaar misschien hebben opgezocht? Ik stel mij dat zo voor in deze preek. Wij gaan in de preek luisteren naar een gesprek tussen deze twee vrouwen na alles wat er is gebeurd. Dat gesprek is natuurlijk fictief, gewoon door mij bedacht, maar in dat gesprek zullen wij horen wat deze paar uur voor die beide vrouwen heeft betekend. En ook wat deze dingen die zijn gebeurd voor u en mij betekenen. En dat heeft echt heel, heel erg grote betekenis, zo vertel ik alvast.

Twee vrouwen. Wij noemen het meisje wel het 'dochtertje' van Jäirus, maar het was al een flinke dochter. Twaalf jaar. Voor die tijd al bijna een huwbare leeftijd, een jonge vrouw dus. Twee vrouwen, maar totaal verschillend. Maar de ontmoeting met Jezus heeft hun levens bij elkaar gebracht. En die ontmoeting met Jezus heeft ervoor gezorgd dat al de onderlinge verschillen min of meer wegvielen.

'Weet je', zo begon de vrouw die ziek was geweest. 'Toen jouw leven begon, bij je geboorte, in datzelfde jaar is mijn leven min of meer opgehouden. Want ik ben twaalf jaar ziek geweest. Zolang als jij leeft. Bloedvloeïingen.

Wij weten niet precies wat deze vrouw mankeerde. Had zij voortdurende menstratieklachten? Of had zij slechte aders, waardoor zij steeds last had van bloedingen? In ieder geval hield voor haar daarmee het leven min of meer op. Want vrouwen die last hadden van bloedvloeïingen waren volgens de joodse wetten onrein. Je kunt daar een heel betoog over houden. Er is heel veel goeds over die joodse reinheidswetten te vertellen, want waarschijnlijk hebben de joodse mensen dankzij al die reinheidswetten van God een heel goede hygiëne gehad in vergelijking met andere volken. Het is dus allemaal niet voor niets, maar het grote punt is hier wel: deze vrouw moest zich afzonderen. Twaalf jaar lang

een afgezonderd leven. Aan de rand, of eigenlijk: buiten de gemeenschap geplaatst. Je mocht niet meedoen met het openbare leven. Je mocht niet elkaar bezoeken. En iedereen in je straat wist het: je moet afstand houden van deze vrouw. Pas op! Mensen liepen met een boogje om je heen. Of ze deden van schrik een stapje terug, als je te dichtbij kwam. Zoals in de coronatijd die 1,5 meter, maar dat dan twaalf jaar lang, terwijl voor alle andere mensen uit je familie en je kennissenkring het leven gewoon doorging. Vreselijk...

'Rond de tijd dat jij geboren werd en het leven voor jou begon, hield voor mij het leven op', zo zegt deze vrouw aan de dochter van Jäirus. Maar ik kon dat niet aan. Toen ik hoorde dat Jezus weer aan wal was gekomen, ben ik daarom op Hem afgestapt. Ja, in die drukke menigte die zich om Hem verdrong. Het was natuurlijk ongehoord wat ik deed. Het mocht natuurlijk op geen enkele manier. Maar in die hele menigte met al het geluid en gedrang viel ik niet zo op, dus ik waagde het erop. Ik hoefde Jezus ook echt niet te spreken, of iets te vragen, als ik maar de zoom van Zijn gewaad aan zou raken, dan zou ik al genezen misschien. Zo deed ik een laatste poging, een wanhoospoging leek het misschien, maar het was voor mij een poging vol van hoop, om eindelijk genezen te worden. ... En wat er toen gebeurde, dat was zoiets groots. Ja, natuurlijk, mijn genezing allereerst. Ik merkte gelijk dat er iets in mij veranderde. Ik voelde gewoon de kracht in mij terugkomen. Maar weet je wat Jezus zei? 'Wie heeft Mij aangeraakt, want ik voel kracht uit mij uitgaan.' Ik kon wel door de grond zakken. Ik was zo bang. Zo ontzettend bang. Wat zou die menigte met mij doen, als ze op deze manier zou ontdekken dat ik geen afstand heb gehouden? Of wat zou Jezus doen? Volgens de wetten werd alles wat ik aanraakte onrein! En ik had Hem aangeraakt... Wat zou Hij hiervan zeggen? ... Maar weet je wat Hij zei, toen ik alles opbiechtte voor de ogen van al die mensen? Weet je wat Hij zei? 'Dochter, je geloof heeft je gered. Ga heen in vrede.'

Dochter... Jouw vader moest wachten tot Jezus eindelijk bij zijn

dochter zou komen kijken. Eerst werd ik aangesproken als 'dochter'.... En toen voor jou het leven zo ongeveer op dat moment eindigde..., toen kreeg ik mijn leven weer terug.

Ik denk dat die vrouw dubbel genezen werd. Haar lichamelijke klachten verdwenen, wat geweldig! Maar zij kreeg ook op een andere manier het leven terug: 'dochter!', zo zei Jezus. Na twaalf jaar werd zij 'dochter' genoemd en mocht zij opnieuw behoren tot Gods volk, tot Zijn zonen en dochters. Werd zij rein verklaard. In de nabijheid van de Heere Jezus worden onreine mensen rein verklaard en voor het eerst of opnieuw

opgenomen in Gods gezin. Want dat is het prachtige van de Heere Jezus: Hij wordt niet onrein door onze onreinheid. Zo ging het wel bij alle andere mensen. De onreinheid van de een kon de andere onrein maken. Maar Jezus wordt niet onrein door onze onreinheid. Het is precies andersom: Zijn reinheid maakt een eind aan onze onreinheid.

Probeer dat eens op jezelf toe te passen, wat dat betekent:

Als je naar Jezus toegaat met je zonden, dan maak je Hem natuurlijk niet tot een zondaar. Het is precies andersom: je zonden verdwijnen. Je mag verder gaan, zonder die zondelast. Zonder er bij jezelf nog weer eens op terug te komen. Want: ze zijn weg. Rein verklaard. Ze zijn vergeven! Weggegooid in de diepste zee. En God heeft er een bordje bij gezet 'verboden te vissen', zo voegde Corrie ten Boom daaraan toe.

Als ik naar Jezus toega, dan wordt Hij niet besmet met mijn onreinheid, nee het is precies andersom: dan word ik vrij. Dus ook: als je Hem je schaamte brengt, dat wat je zo lastig vindt om met andere mensen te delen, je hoeft je er niet meer door te laten hinderen. Ga met dat wat aan je kleeft, naar Hem toe. Je schuld. Je schaamte. Je twijfel. Je leven dat zo onaf is. Onheilige gedachten. Of misschien zijn het wel die mensen die in de weg staan, die je de weg versperren. Misschien is het wel een blokkade van bitterheid. Een last uit het verleden. Zorgen over de toekomst. Laat je niet weerhouden! Ga er doorheen, breng het bij Jezus, raak Hem aan. En wordt vrij.

'Dochter', zo spreekt Jezus de vrouw aan. Je wordt aangesproken, niet op wat je ervan hebt gemaakt in je leven, hoe je het ervan hebt afgebracht, of hoe anderen je kennen of zien..., je wordt aangesproken op de familieband, die mag zijn hersteld: kind van God, zuster van de gemeente, broeder van je medebroeders. Je wordt daarmee in een gemeenschap geplaatst, de kerk van alle eeuwen en alle plaatsen.

Ik moet denken aan hoe Paulus na zijn bekering door Ananias wordt aangesproken. De christenvervolger, die volkomen de verkeerde kant was opgegaan met zijn geloof, wordt door Ananias 'broeder' genoemd: 'Saul, broeder'. Wat heeft dat een diepe inhoud, als je zo wordt aangesproken nadat je zo jezelf bent tegengekomen. Het klinkt in de gemeente soms zo formeel misschien. Of soms zeggen wij het ook zo automatisch, maar het is zo rijk: 'broeders en zusters'. Dus: zonen en dochters. Deze vrouw werd gezien, maar niet naar haar afkomst, verleden, haar bagage, haar omstandigheden, haar plaats in de samenleving. Nee, ze werd gezien door de ogen van de Heere. En zo moeten wij dus ook naar elkaar kijken. En in Jezus' ogen zijn laatsten echt de eersten. De vrouw aan de rand van de gemeenschap kreeg voorrang op de dochter van de zeer geziene synagogeleider.

'Ja, en terwijl jij dochter werd genoemd, moest mijn vader maar wachten met zijn dochter', zo neemt de dochter van Jairus het gesprek over. Dat was misschien wel het meest angstige moment geweest in het leven van mijn vader. Maar weet je wat mijn vader nu opviel? Ja, dat beseftte hij pas later hoor, maar drie keer zette de Heere Jezus Zijn woord tegenover de situatie'. 'Wat

bedoel je?', vraagt de genezen vrouw. 'Nu, toen jij wel door de grond kon zakken van schaamte, zei Jezus: 'heb goede moed. Je geloof heeft je behouden, ga heen in vrede'. Jou werd vrede toegezegd, Gods nabijheid in plaats van nog meer verwijdering en schaamte die je voelde. Nu, en toen mijn vader vervolgens niet meer wist waar hij het zoeken moest, omdat men kwam vertellen dat het met mij was afgelopen, toen zei Jezus: 'wees niet bang, geloof alleen. Weer sprak Jezus een woord dat lijnrecht tegen het menselijke gevoel inging. 'Wees niet bang', in plaats van de wanhoop nabij zijn. En het gebeurde nog een keer bij ons thuis, dat was de derde keer. De mensen stonden te huilen en te klagen, omdat ik dood was verklaard. Maar Jezus zei: 'Huil niet. Zij is niet gestorven, maar slaapt.' Drie keer, drie keer sprak Jezus ons aan. Hij sprak drie keer een woord dat haaks stond op de situatie en dat gezien de situatie belachelijk was. Maar Jezus sprak het en daarom was het verre van belachelijk. Zijn woorden zorgden ervoor dat men verder kon, terwijl er menselijk gezien geen enkele weg meer voorhanden was om te gaan.'

Wat mooi hè? Ik vind dit op zich een heel lastige geschiedenis om over te preken. Want de dood van een kind, of de jarenlange ziekte waardoor iemand helemaal buiten beeld raakt, dat zijn zulke intens grote dingen. Je zou daarom soms zo graag willen dat zulke wonderen wat vaker plaatsvonden, maar helaas: meestal niet. Die wonderen zijn slechts tekenen, ze verwijzen naar Gods toekomst die er nog aan staat te komen. Maar die tegendraadse woorden die Jezus spreekt, daar mogen wij elkaar ondertussen steeds mee bemoedigen in het leven en door bemoedigd worden. 'Heb goede moed, ga heen in vrede'. 'Wees niet bang, geloof alleen'. 'Huil niet, alsof dit het einde is.' Natuurlijk wel verdriet, intens verdriet dat er kan zijn, maar kijk door je angsten, je tranen, je diepe pijn heen naar Jezus Die je aanspreekt. Nu, ik heb deze woorden van Jezus deze week ook maar gewoon letterlijk gebruikt, toen een vrouw uit het dorp mij vertelde over haar eenzaamheid, de zorgen over haar gezondheid, haar verleden dat haar zo had gevormd. Ze had haar afscheid maar alvast geregeld dan was dat in ieder geval maar klaar. 'Wees niet bang, geloof alleen', zo citeerde ik Jezus, toen ik haar vertelde over deze preek.

'Wees niet bang, geloof alleen', zegt Jezus ook tegen jou in jouw situatie. Woorden van Jezus. Woorden die misschien haaks staan op je situatie. Maar het zijn woorden van Hem persoonlijk. 'Wees niet bang.' 'Ga heen in vrede.' 'Huil niet, alsof dit het einde is.' Het zijn woorden die ervoor kunnen zorgen dat wij ondanks alles toch verder gaan.

'Je geloof heeft je behouden, zo zei Jezus tegen mij', zo zegt de genezen vrouw overpeinzend. Maar wacht eens even... Dat zei Jezus dus ook precies tegen jouw vader: wees niet bang, geloof alleen en zij zal behouden worden.' Weer: geloof... en je zult behouden worden. Daar kwam het op die middag dus op aan. En daarom zijn mijn levensgeschiedenis en jouw levensgeschiedenis – hoe totaal verschillend ook – natuurlijk op dat moment samengekomen. Ik ben gered. En jij bent gered. Allebei door het geloof.

Ik denk dat daarom deze geschiedenis – eigenlijk twee geschiedenissen ineen – door Lukas zo uitgebreid is beschreven. Want hier wordt zichtbaar Wie Jezus is. De Redder. Machthebber over de storm. Overwinnaar van de demonen. De heilige God Die ons rein maakt. De Heer over dood en leven. Hier wordt zichtbaar Wie Jezus is en Wie Hij in ons leven en in onze situatie voor ons wil zijn. En hier wordt ook zichtbaar wat van u en mij wordt gevraagd: geloof. Geloof en je zult gered worden.

Geloven, dat is vertrouwen. Vertrouwen, ook als het stormt in je leven. Geloven, dat is: jezelf helemaal aan Jezus toevertrouwen. Met al je schaamte, schuld, zorgen, angsten, je zelfredzaamheid, je eigenwijsheid, maar ook met je toekomst, je plannen en idealen... helemaal je aan Hem toevertrouwen. Dat alles aan Hem wijden en niet meer alleen willen doen. Niet meer stukjes van je leven voor jezelf houden.

Soms moet je daarvoor wel door het vloertje van je 'ik-kan-het-nog-wel-een-beetje-zelf' zakken. Ik moet denken aan Jairo. Wat moet hij in angst hebben gezeten! Hij had nog net Jezus op het nippertje weten te vinden. En Jezus kwam gelukkig met hem mee. Maar daar staat Jezus nu te praten. Hij laat Zich ophouden door een vrouw. Nu goed, ze werd blijkbaar genezen, gelukkig voor haar, maar daarna staat Hij te wachten tot die vrouw zal verschijnen en gaat Hij haar nog toespreken... Jezus, mijn dochter! En ja hoor..., daar komt al iemand bij ons thuis vandaan. 'Val de Meester maar niet meer lastig'. Zie je wel, toch nog te laat.'

Jairo had niks meer om te hopen. Niets om te verwachten. En dan Jezus' woorden: 'wees niet bang, geloof alleen'. Jairo moest het echt helemaal alleen met Jezus' woorden doen, verder had hij helemaal niets meer om zich aan vast te houden.

'Zo heeft God ook in mijn leven gewerkt', zo vertelde afgelopen week iemand aan mij. 'Ik moest eerst alles loslaten en al mijn angsten onder ogen zien – en die dus niet camoufleren of ontkennen – nee, eerst al mijn angsten onder ogen zien, helemaal met lege handen komen te staan... en pas toen kon God aan het werk en mijn leven weer opbouwen.'

Ik weet niet of u het herkent, maar ik probeer het vaak te doen met een 'geloven-plus-nog-wat.' Je vertrouwt op God – echt – maar ook stiekem wel een beetje op je eigen kunnen. Je zekerheid ligt in God..., maar toch ook wel wat in je goede gezondheid en in je financiële omstandigheden. Mijn identiteit ligt in Christus en in Zijn liefde voor mij..., maar ook wel een beetje in de erkenning en de waardering van veel andere mensen. Geloven-plus-nog-wat. Maar Jairo werd alles uit handen genomen. En die zieke vrouw die werd niets uit handen genomen, want die had werkelijk niets om in handen te houden. Maar juist zij werden met hun totaal lege handen door Jezus gezien, bemoedigd en redding geschonken.

Geloven is jezelf helemaal toevertrouwen aan Jezus. Met alles wat je hebt en wat je mist. Je aan Hem toevertrouwen, met – ik noem het maar – heilige brutaliteit. Want hoe durfde die vrouw zich toch in die menigte te worstelen en richting Jezus te gaan? Ze mocht niet. Ze had niet. Ze kon niet. Het werd haar afgeraden misshien. En toch ging zij naar Jezus. Dat is echt geloof.

Nu, of het nu echt zo tot een gesprek is gekomen tussen de genezen vrouw en het opgestane dochttertje van Jairo, dat weet ik niet. Dat heb ik maar zo bedacht, om het wat beeldender voor u te maken. Ik weet niet hoe het met hen verder is gegaan. Wat ik wel weet, is hoe het met Jezus verder is gegaan. Want daar vertelt Lukas ons verder over in het vervolg van zijn boek, maar ook in zijn tweede boek, Handelingen. Jezus is een heel diepe weg gegaan. Die menigte van die middag, ongeveer net zo'n menigte, zou later zich verdringen om Jezus naar Golgotha te brengen. De Redder Die zojuist een meisje uit de dood liet opstaan, zal straks Zelf de dood ingaan. Hij zal de plaats van dat meisje innemen. Hij zal ook de plaats van die vrouw innemen: buitengesloten, uit de maatschappij gezet, als een gevaar voor de samenleving. De hopeloze situatie van die vrouw en van het dochttertje van Jairo zien wij straks terug als Jezus als een verwerpene, een onreine, hangt dood te gaan aan het kruis. Hij zal die weg van die vrouw en van dat meisje gaan. Om ons te redden. Geloof alleen en je zult gered worden.

Jezus zal straks op Golgotha de strijd voeren tegen de demonen, tegen de duisternis, tegen de dood. Maar in Zijn sterven zal Hij de overwinning behalen. En daarom is nu in ons midden Hij Die de dood heeft overwonnen. Hij, voor Wie de demonen sidderen. Die stormen tot zwijgen brengt. Hij Die alle onreinheid van ons af kan nemen en ons in vrede op pad stuurt.

'Wie is toch Deze?', zo vroegen de discipelen vol ontzag zich af in hun bootje, toen Jezus de storm gebod te zwijgen. 'Ga alstublieft weg!', zo zeiden de inwoners van het land Gardara toen Jezus Legio van een legioen demonen bevrijdde. Hier horen wij helemaal geen reactie op de twee reddingen van Jezus. Jairo en zijn vrouw moesten zelfs zwijgen over wat er is gebeurd. Natuurlijk werd het wel bekend, maar zij hoefden zelf geen reactie te plaatsen. Het woord was nu aan de menigte. Wat is hun antwoord?

Wat is jouw antwoord en uw antwoord, nu we dit van Jezus hebben gezien en gehoord? Wat is uw antwoord, als Deze Jezus, de opgestane HEER, de Overwinnaar, met Zijn liefde en zuiverende kracht, met Zijn macht en heiligheid, met Zijn grenzen doorbrekende genade hier in ons midden is?

*Heer, ik kom tot U. Hoor naar mijn gebed.
Vergeef mijn zonden nu en reinig mijn hart.*

*Met Uw liefde, Heer kom mij tegemoet,
nu ik mij tot U keer en maak alles goed*

*Zie mij voor U staan zondig en onrein.
O, Jezus raak mij aan. Van U wil ik zijn.*

*Jezus op Uw woord vestig ik mijn hoop.
U leeft en U verhoort mijn bede tot U.*

Heeft u vragen of een reactie: ds. E.G. (Eddy) de Kruijf: 06-40632938 / dekruijf@live.nl

